

KONGENS PLAN

Kongens plan var igrunnen at mannen bare skulle dø i det landet kongen regjerte og både kongen og mannen bor i og det kan jo sees på mange måter for eksempel positivt at mannen bare skulle dø i det landet han bor i og ikke dø andre steder enn i det landet han bor i eller som de burde bety: Ikke dø i noe annet land. Nå er det litt overraskende at man blir presentert for den betydningen kongen arbeidet med: At mannen bare skulle dø.

Det at mannen «bare skulle dø om han så lever» for det var slik besvergelsesteksten sa det og som kongen hadde skrevet ned for sin familie og det var utgangspunktet kongen fulgte for alt han gjorde og det oppdraget kongen påtok seg for sin familie. Det at mannen «bare skulle dø om han så lever» sto det nedskrevet i det regjeringsdokumentet kongen overlot til sin hustru over en middag av bedre merke som kongen sa om den gangen som var den dagen kongen hadde bryllupsmiddag med sin frue som det het. Og det var ikke selve bryllupsmiddagen men feiringen av sølvbryllupsdagen. Hva de spiste kommer vi tilbake til men ikke nå. Det var en sølvring inne i bildet og den gav kongen til sin frue på sølvbryllupsdagen og med personlig inskripsjon: Evig din til døden skiller dere ad. Som betyr at utsagnet er tilsagt fra et annet ståsted enn det er mulig å komme til er man menneske. Det forklares slik: Den ene i parforholdet hvor begge er gifte sier han er Evig sin hustru sin. Det er det vanlige og for alle menn det eneste gyldige å si til sin hustru om det er ens hustru man taler til og han som taler til henne er hennes Brudgom den gangen de gifter seg. Det er også vanlig å finne tilsvarende inskripsjon på forlovelsesringer og for gifteringer er det å innskribere navnet til den man gifter seg med og ‘din for Evig’ eller ‘Evig din’ og navnet til den ene av de to på hver av ringene eller tilsvarende i samme sjanger og det finnes de som bare innskriberer navnene til hver av de to som forlover seg eller gifter seg etter å ha forlovet seg og hvor hver av de to bærer den annens navn på sin ring på sin ringfinger på venstre hånd om de to er forlovet eller på høyre hånd og ringfinger om de to har giftet seg.

Hva angår ringen kongen presenterer for sin frue på sølvbryllupsdagen er inskripsjonen at man ser den ene i Ekteskapet de to har sammen henvende seg med inskripsjonen og erklærer han er Evig den annens. Men inskripsjonen fortsetter med at noen fortsetter og utsier erklæringen og sier til dem begge de er Evig hverandres til de begge blir adskilt fra livet sammen etter døden på Jorden. Men inskripsjonen som begynner med en henvendelse fra den ene i parforholdet til den annen med et løfte fortsetter med en tredje som tilstede fra et annet ståsted enn en Brudgom kan befinne seg. Den tredje stemmen bekrefter de to er Evig hverandres med å fortsette og si: ‘til døden skiller dere ad’. Den tredje stemmen i inskripsjonen kan ikke være brudgommens stemme. Den tredje stemmen er tydelig en som henvender seg til de begge men utenfor de begge og inskripsjonen kunne mer opplagt stått innskrevet slik: Evig din til døden skiller dere [begge] ad. Det kan ikke være Brudgommen som henvender seg til sin hustru for Brudgommen henvender seg ikke til sin hustru

som en tredje involverte til de begge to og samtidig til seg selv og som den samme som den ene av de to og til begge og på samme tid som til seg selv og som en tredje utenfor dem begge til dem begge og til seg selv. Det ville være som om det for eksempel sto en Prest utenfor de to og fortsatte Brudgommen sin erklæring til sin hustru og forsegle brudgommens løfte med å fortsette og minne om at man er gift til døden skiller ad. Det er det ikke. Det er mange som har tenkt det slik at kongen er en slik person som supram som utenfor seg selv men samtidig som seg selv. Det er nødvendig å møte et slikt utsagn med at Kongen er innstiftet fra Guds Trone i Det Høyeste. Kongen er ikke en idiomatisk konstruksjon. Det er uansett hva man sier.

Kongen er fra Gud en myndighet til å innstifte lov og rett fra Gud til mennesker og for Gud og mennesker å øve rettferdighets gjerning blant menneskene i et folk man ordlig kan definere antropologisk som en gruppering mennesker innenfor et nærmere definert geografisk landskap menneskene som bor der kan kjenne igjen som sitt eget. Det er umulig å se Kongen som en som er seg selv og samtidig som en utenfor seg selv. Det er ikke noen myndighet som kan sies å være den samme som den som utøver den myndighet og samtidig står som utenfor seg selv er man den som utøver den myndighet som samtidig er utenfor seg selv og utøver myndighet fra et ståsted utenfor seg selv som ikke er en selv. Man kan ikke utøve myndighet fra et tenkt ståsted utenfor en selv. Det er en idiomatisk konstruksjon. Og man står ikke som myndighet på to steder samtidig. Og: Det er ikke definert noen myndighet blant mennesker i noen del av verden hvor man står på to ståsteder samtidig og bestemmer fra det ene ståstedet eller bestemmer fra det andre ståstedet eller bestemmer fra begge ståsteder på en gang. Den i inskripsjonen som er en tredje utenfor de to men samtidig som den ene av de to er ikke den samme som Brudgommen av de to. Og Brudgommen av to som gifter seg er ikke den samme som den som garanterer for at begge er føyet sammen. Det kan bare den garantere for som er den som føyer Brud og Brudgom sammen til Ekteskapet og det er det bare Gud som gjør. På den måten det nå er beskrevet er det heller ikke slik at Presten er den tredje av de to i Ekteskapet hvori bare to får gifte seg men det er beskrevet slik i denne korte fremstillingen for å synliggjøre den tenkte tredje utenfor de begge under løftet om Evig trofasthet og fordi det er Presten som forretter i Den Hellige Messe hvor Brud og Brudgom føyes sammen for Guds Åsyn og hvor det er Presten som sier det Presten sier om det å være trofaste til døden skiller ad. Men som alle mennesker er klar over og vet er Presten ikke den samme som den ene av de to som gifter seg og Presten er slik beviselig ikke den samme som Brudgommen som gifter seg med Bruden i Bryllupet. Det er umulig. Det inskripsjonen på sølvringen kongen presenterer for sin frue beskriver er det ikke Presten som sier. Det Presten sier til Brud og Brudgom for Gud Herrens Åsyn er det bare Presten som sier. Om Kongen gifter seg står Kongen Brudgom og er ikke den samme som Presten som forretter og Kongen sier ikke det samme som det Presten som forretter sier under den Bryllupsmessen hvor Kongen gifter seg. Det har vært ulike diskusjoner om Presten er i samme myndighet som en Konge og det må nok tilbakevises. Det er Presten som gjør det Presten gjør og det å bringe diskusjonen over til hvem det er som innsetter Prestene er ikke det denne fremstillingen handler om men Presten er umulig den samme som Kongen. Den tredje som et tredje selv og utenfor seg selv innenfor inskripsjonen på den sølvringen som kongen presenterte for sin frue på

middagen for sølvbryllupsdagen i oktober måned det året er altså ikke Brudgommen som dengang og ikke en tredje som er det Presten i forrettelsens øyeblikk som den gangen Brudgommen giftet seg sammen med sin Brud for Guds Åsyn og det er ikke Kongen som Presten som er det Kongen som forretter i sitt eget Bryllup og gir seg selv til Ekteskapet med sin Brud om Kongen gifter seg. Ikke Kongen heller kan gi noen til Ekte om han er den som gifter seg. Det er ikke Kongen som gifter seg om det er Kongen som fører de to som gifter seg sammen til Ekteskapet heller. Det er ikke riktig. Man skal være forsiktig med å blande sammen Gud og Kongen. Og det siteres fra Bibelen - Den Hellige Skrift - **Og Jesus sa til dem: Denne verdens barn tar til ekte og gis til ekte.** Det sier Jesus Guds Sønn i Bibelen - Den Hellige Skrift - og i Det Nye Testamentet i Evangelisten Lukas Evangelium Kapittel 20 vers 34. Og det betyr i det praktisk rettede at verdens barn tar til ekte sin hustru og tar til ekte sin mann og med det forklarer Jesus Kristus at noen gir til ekte den hustru man velger å ta til ekte og at noen gir til ekte den mann man velger å ta til ekte og den *Noen* Jesus slik Forteller om og Forkynner for menneskene og som gir til ekte den man tar til ekte er Guds Sønn opptatt av å formidle er Gud. Gud gir til ekte den man tar til ekte om man gifter seg. Og om et menneske gifter seg er det bare av kjærlighet om det skal være gyldig og av fri vilje og to mennesker som vil gifte seg og er enige om å gifte seg er fra Gud Gitt å finne hverandre og fra Gud Gitt å elske hverandre og er fra Gud Gitt å kunne gifte seg om betingelsene er oppfylt for et giftermål og betingelsene for at mannen og kvinnen kan gifte seg er at ingen tvinger dem og at begge elsker hverandre og vil leve sammen alle sine dager '...til døden skiller dere ad' heter det idag. Gud Gir den livslange Kjærligheten. Det finnes mange skriftlærde fremleggelser om det samme stedet i Bibelen - Den Hellige Skrift - av visdoms forståelse det her vises til og det siterte er sett i den oversettelsen som er gyldig for kongen det handler om internt i familien og innehar den klassiske forståelsen av FaderVår riktig oversatt fra Hebraisk i 1930. Det betyr sett bort fra alt annet at man ser Guds Ord forteller oss om Ekteskapet og at Gud i Betingelsløs Kjærlighet til menneskene skjenker menneskene Ekteskapet men at Gud og kongen blant mennesker ikke er den samme. Det er det første en kronprins og prins bør feste merke til og ha lært på vei til det å bli Kronet til Konge. At Gud og Kongen og kongene i Embetet på Jorden for Gud og mennesker og blant menneskene på Jorden ikke er én og samme er ikke bare en teologisk umulighet uansett hva man måtte se som teologisk mulig. Og det diskuteres ikke. Til alle andre borgere og også kongen og til dronningen i landet og deres familie og til alle andre barn og voksne der kan det nok forklares at man ikke søker å bli den samme som Gud i myndighet uansett hva man måtte finne på å koke sammen på kjøkkenet hjemme om det er på slottet eller andre steder. En konge blant mennesker skal søke Guds Vilje og ikke gjøre som Gud og ihvertfall ikke blande sammen myndighet og det å bestemme over Liv og død og Livet og døden for det er ikke gitt mennesker å avgjøre noensinne Evig og det burde man ha lært og ha forstått å praktisere ikke å gjøre for lenge siden. Det er også alle mennesker Gitt fra Guds Sønn Jesus Kristus å søke det Herren vil med ens eget liv og om hva en selv ønsker er det bare å fare frem uten hang til stridsløst men etter fri vilje så lenge man velger det gode fremfor det onde for andre og for seg selv og Guds Kjærlighet vil søke å finne deg og søke og favne deg. Kjærlighet er Gud og all Kjærlighet er fra Gud. All Kjærlighet er Guds Kjærlighet. All Kjærlighet er Guds. Guds Ord er menneskenes håp og gir glede og håp for fremtiden. Det er

ikke -og det gjentaes- det er ikke slik at noen konge søker selv å være "noe tilsvarende" Gud og til og med oppfattes som å oppfordre til å «tro» man skulle kunne «tro det» om det var såkalt mulig og uten ryggdekning fra sann forståelse av det teologiske for teologisk helt sant kunne presentere det som teologisk sant og derfor forfekte og kunne vinne aksept for og for sannhetens navn kunne si det er sant om Kongen som konge i myndighets tilsporelse og som den Ekteviede kunne gi seg selv det Ekteskapet Brudgommen får med sin Brud og om den samme som kongen gir seg selv og Ekteskapet til seg selv og samtidig til sin frue som er han selv Den Gud som har Innstiftet Kongen og med Guds Sønn har Gitt Ekteskapet til velsignelse for alle mennesker som ønsker å gifte seg med hverandre for ikke å skilles ad men for å glede seg sammen så lenge de lever. Det er ikke noen myndighet gitt å gjøre "noe tilsvarende" Gud noe sted på Jorden og ei heller i Himmelen og ikke finner det sted noe sted i Kristendommen at Gud og mennesker gjør det samme noen gang. Og det holder ikke å si man ser det slik at man nok ikke kan si man er "noe tilsvarende" Gud Selv men står på det samme stedet for eksempel. Det menneskene får å gjøre er det ikke noe menneske som gir menneskene å gjøre for det er det Gud Gjør å Gi og ikke menneskene som får det *Noen* gir. Om mennesket og Gud er ett er det bare mulig -og kun mulig- om det er Gud og Menneske og det er bare og kun og bare Jesus som er Gud og Menneske. Guds Sønn er Gud og Menneske. Det er en teologisk sannhet man vet er sann. Det er også sant at Jesus Guds Sønn har Innstiftet Kristendommen ved Korsfestelsen og Oppstandelsen tre dager etter på Den Første Påskemorgen og Kristi Oppstigelse til Guds Trone for å ta sete ved Guds Høyre Hånd på Kristi Himmelfartsdag. Derfor er det slik at bare Kristendommen i Jesu Navn er den del av verden Gud hvor henvender seg til menneskene bare ved Guds Sønn Jesus Kristus kan man blant menneskene forstå det er Gud som henvender seg fordi det Gud Gir menneskene skjer ved Jesus Kristus Guds Sønn.

Det er fordi bare Guds Sønn er Gud Sønn og fordi bare Guds Sønn Jesus Kristus har Innstiftet Kristendommen at bare den Døpte Kristne kan bekjenne om en myndighet kommer fra Gud eller ikke og ved troen på Jesus Guds Sønn vite og fornemme helt sikkert hva myndigheten brukes til. Det er ikke slik at alle former for myndighetsutøvelse er slik Gud Ønsker det bare det er myndighet som utøves. Det er kan hende Kristendommen er forsynt med Politi til Lovens håndhevelse men en Politimann som går løs på en arrestant med vold og makt fordi Politimannen får imot ham er ikke en Politimann som øver Kristen gjerning og det gjelder alt Politi. Også derfor er Politivold forbudt i hele Kristenheten og derfor forbudt i alle Kristne land og alle Kristne land er å regne som et Kristent land å være om det er Kristen lovgivning og lovverket vedtatt på demokratisk måte som i Kristne land og uten diktat fra noen Konge i landet. Det å være Kristen og Politi på samme tid er det viktig å vite om i Dåpens Lys og man vet å håndheve Loven best slik at menn og kvinner i Politiet stopper seg selv fra å øve vold mot arrestanter etter det Loven forbyr i hele Kristenheten. Tilsvarende gjør nok ikke noen konge lurt i å gjøre det Loven Forbyr og Gud Forbyr ved Loven. Man gjør ikke det Gud Forbyr ved Loven og kaller det *gjerning*. Det er langt mindre en *Kongsgjerning*. Det er ikke en konges gjerning å besverge en mann i folket som skulle mannen til "å dø for kongen". Det å dø for Kongen og *Fedrelandet* gjør man bare i Krig og det var ikke Krig i landet da kongen fattet beslutningen om at mannen skulle dø og mannen har dessuten avtjent

verneplikt i landet slik man er forventet å gjøre i fredstid og til Evig Fred i Vente. Det var også fred i landet da kongen fattet sin beslutning om at mannen skulle dø og det må påpekes for å gjøre det enkelt at ingen konge på Jorden noengang er gitt lov til å dømme noe menneske til døden. Det er ikke lov til å dømme til døden noe menneske og det er i fredstid ihvertfall ikke lov til å dømme noe menneske til døden. Det å dømme til døden angår ingen myndighet og det å dømme til døden er forbudt for Kongen også. Gud er den eneste til å avgjøre Liv og død for mennesker og blant mennesker og blant menneskene på Jorden og hvor menneskene bor under Himmelen. Det er slik at tider for Krig har forekommet. Det er ikke en ønsket tilstand for noe samfunn og det finnes ikke tilstander med samfunn mot samfunn som rettferdiggjør Krig etter noen Guds Ønske. Det å dømme til døden er fra Gud Gitt å kunne avgjøres etter Loven om Gud Gir det å avrette landssvikere og krigsforbrytere etter avsluttede Krigshandlinger og med rettsoppgjør gyldig etter lovverket etterpå. Ingen dømmer mennesker til døden i fredstid med Guds Nådes velsignelse. Derfor dømmer man ikke til døden uten Guds Nåde heller. Det er til bemerkning at man ikke trenger å innbille seg at man står fri til å utøve Guds Vrede som Krigshandlinger man kanskje «tror» man står fritt til å sette igang med fordi man etter egen vurdering blant myndigheter synes å se det som «et nødvendig følelsesuttrykk» og syns man kan iverksette Krigshandlinger internt i et land eller mot et annet land eller mot befolkningen i ett land eller flere land. Det er aldri riktig og lysten til å føre Krig og det å se det som nødvendig å føre Krig er aldri Guds Vrede. Det å ønske seg Krig mot et land for å ta et annet land i såkalt eie og bemektige seg dets rikdommer er ikke kongsgjerning det heller. Men mange konger er blitt fristet i løpet av Historien.

Det hender man fra kongers sete ikke har motsatt seg forklaringen som ofte har oppstått blant befolkningen i landet og på den måten plantet en sorts bekreftelse på at kongens vrede foregår som noe kongen gjør og det å straffe et land for dets befolknings synder ble en tid sett på som noe Kirken kunne akseptere som forklaring på at kongen fra et annet land angrep et annet land igjen som å hærta landet. Det er ikke riktig at man kan se det slik og akseptere det at kongens vrede skulle gå utover et annet lands befolkning og det er ikke riktig å se det slik og akseptere det at kongens vrede skulle gå utover befolkningen internt i det landet hvor kongen er Kronet og har Sete med Sin Trone for Gud. Det hender vrede oppstår men det har andre årsaker enn at Gud skulle straffe mennesker med Kongen og kongens humører er ikke noe uttrykk for Guds Humør. Det er ikke riktig av noe menneske å rettferdiggjøre sin egen gjerning og uansett hvilken myndighet man er gitt å inneha gjøre det å si og gi uttrykk for at noe man skulle tro var Guds Humør skulle rettferdiggjøre handlinger Gud ikke Befaler og handlinger Gud ikke inspirerer til og det å utøve myndighet ille og det å utføre illgjerninger i Guds Navn og for Guds Åsyn straffes av Gud og ikke av mennesker annet av rettssamfunnet og etter rettferdig lov og rettsdom. Det påkommer bare -og kun- mennesker å arrestere de mennesker som utfører ugjerninger og myndighets illgjerning og holde rettferdig rettssak etter etterforskning slik Loven Byr og etter rettferdig lov og rettsdom holde det mennesket som etter lov og rettferdig rettsdom derfra er forbryter å regnes som og man er uskyldig å regnes som inntil det motsatte er bevist slik lovverket forutsetter etter Loven. Ingen mennesker er Loven Selv. Kongen i et land er ikke Loven Selv. Det kan ingen konge gjøre annet

enn å avvise er man konge og det påkommer alle borgere i befolkningen å ikke oppildne til udåd for noe menneske og ikke oppfordre til å bryte Loven ved å påvirke konge eller andre myndigheter eller mennesker uten lovfestet myndighet til å såkalt tro noen er Loven Selv og ikke engang som Loven Selv er noe menneske gitt å utøve straffende virksomhet eller gjøre det å stå over lovverket og ihvertfall ikke bryte Loven ved å «tro» man skulle være Loven Selv. Og for det usynlige gjelder akkurat det samme. Den kongen hadde ingen grunn til å bestemme seg for at mannen det dreier seg om skulle dø. Det kommer man tilbake til og det er ikke uoppgjort enda. Det man skal være klar over er at kongen ville gjøre det å ta mannens liv på avstand og uten å røre ham for «finnessens skyld». En konge i et land ser det nok ikke som sin gjerning å dømme noen mann til døden og avslutte livet til noe menneske - ikke engang på avstand - sålenge Guds Lov finnes er det å ta et menneskes liv på det strengeste forbudt og en bes lese De Ti Bud omigjen og en gang til og enda en gang og det gjelder nok også den kongen. Det er veldig enkelt å unngå det å forbryte seg mot Lovens Utgangspunkt som er Det Sjette Bud i De Ti Bud Herren gav Moses på Sinai Fjell. Det er ikke riktig men fatalt og feilaktig å blande sammen Guds Makt og Guds Myndighet blant menneskene på Jorden og hvor menneskene bor på Jorden på en slik måte at man fremstår som i Guds Sted og som istedenfor Gud Selv. Det har ingen konge noensinne fått lov til men mange har forsøkt seg av Maktenes Kravstorhet og det å legitimere sine handlinger som var man for Gud tilstede som å ha vært der som istedenfor Gud og uten å være Guds Sønn Jesus Kristus Gud og Menneske. Det er ikke noe menneske fra Gud Gitt å gjøre og det er ikke aktuelt å gjøre det å se det som å ha fått å bli gitt slik å være som istedenfor Gud av andre og fordi Gud ikke noengang har Gitt slik myndighet til noen andre enn Jesus Kristus Guds Sønn In Personam er slik makt annetstedsfra ikke gitt og kan bare være å se som å ta til seg makt man ikke kan få uten å ta det til seg som å kreve Gud for makt tilhørende et ståsted som ikke finnes. Det er det heller ingen annen myndighet enn kongene gitt å gjøre og ikke er det gitt vikaren for St. Peter heller men der har man vist riktigere respekt og riktigere aksept for Guds Sete man ikke noengang med vilje har opponert mot som å se det som den samme posisjonen. Det har normalt ikke vært noen problemer med St. Peters sete med den som er vikar for det setet mer som en kuriositet å betegne det som enn det viktige ved å være der og det er det ingen tvil om mer enn det de av kongene som har vært uverdige sine seter ved sine gjerninger på Jorden og deres adel aldri annet enn ønsket seg og alltid ønsket seg. Man rører ikke ved det sete på Jorden som er St. Peters sete og man rører ikke ved den som innehar det embete å være nær St. Peter her på Jorden og blant mennesker. Og man henvender seg ikke uanmeldt og man bryter ikke med skikk og bruk i Kirken. Tilbake til sølvbryllupsmiddagen for kongen og hans frue og ringen av sølv. Et menneske kan ikke som noen myndighet og heller ikke som noen kombinasjon av menneske og myndighet befinne seg der noen sammenfører to mennesker til Ekteskapet. Det som var kongens ståsted den gangen var nok da som nå på balkongen på slottet og på nasjonaldagen og samtidig som det virkelig var nasjonaldagen.

Men det var ikke nasjonaldagen da sølvbryllupsmiddagen fant sted for det var den 28. oktober det samme året som det var verdensmesterskap på ski det året og Oddvar Brå brakk staven. Den skistaven har nok han forlagt for vi har ikke hørt mer om den men det ingen sa men alle visste var at

staven Oddvar Brå fikk tilbake var det kongen som om gav til Oddvar Brå i oppløpssonen etter at Oddvar Brå brakk staven *i fortsettelsen etterpå* som han sa det selv som man sier. Og det var etter at mannen var død sa kongen og det var det nok kongen som sa mens Gud hørte på kunne nok Jesus Guds Sønn fortelle. Men det er vel ikke sant om det er Oddvar Brå som sier noe om det er kongen som sier nøyaktig det samme? Det er vel ikke riktig. Og er kongen og Oddvar Brå den samme? Det er nok heller ikke riktig. Det er det nok ikke om det så hadde vært mulig å forestille seg å putte ord og bokstaver som bittesmå ord og bokstaver som ville bety noe om man «puttet dem inne i ordet kongen» med en slags virkning og på den samme måten «puttet dem inne i ordene Oddvar og Brå» som sett sammen og ikke sammensatt og ikke adskilt men sammen utgjør et navn og er navnet på en veldig god skiløper i landet. Om det var skiløperen Oddvar Brå eller en hvem som helst annen som sa det som ble sagt der som han sa - og hvem sa det? - det var det ingen som visste men det var nok ikke sant at kongen var den som sa det han sa om Oddvar Brå var den som sa det Oddvar Brå hadde sagt om det var Oddvar Brå som sa det og vel bare så det er sagt. Men de lurte felt på det de som snakket sammen under fjernsynssendingen mens det pågikk og om det var kongen som gav ham staven. For noen var det. Det var noen som løp ut til Oddvar Brå og rakte ham en stav av merket Splitkein han hadde med seg til løpet og det så jo helt merkelig ut med den fremtoningen som løp ut på baneområdet og rakte ham en stav og løp derfra og nærmest fløy avgårde ut til venstre som en som ikke ville være der akkurat da og som hadde noe uoppgjort hjemme som han absolutt måtte få gjort å gjøre. Men det var ikke på nasjonaldagen men under verdensmesterskapet på ski et sted på den tiden det fant sted. Det kongen gjorde var egentlig å sette opp hele episoden hvor Oddvar Brå brakk staven og gikk på *videre* (som er derfra ordet *videre* i bruk for regjering av landet stammer fra). Det var med andre ord ikke bare et uhell at Oddvar Brå gled frem et hakk for mye i oppløpet til kongeveien som det heter på det Skistadionet kongen også sto og så på. Det Oddvar Brå fortalte var det som hendte som et håndgemeng mellom russeren og ham selv under oppløpet mot innspurten. Altså var det ikke bare et uhell men istandsatt på en måte som er mulig men som det nok ikke var ønsket å bli utsatt for og som mannen det dreide seg om for kongen og som skulle få hele opptrinnet pådømt som stedet mannen skulle dø på mens noen som i kongens sted skulle «gi ham døden» å bli utsatt for. Det kan bekreftes at noe skjedde men at Gud passet på og avverget det mannen ikke visste hvorfor skjedde og ikke la merke til på den måten kongen forventet. De som trodde på kongen til seier den gangen var mange av de gamle som var igjen etter krigen og fredslutningen etter krigen i 1945. Det man ikke har muligheten til å fordømme bort fra seg lenger er det man var med på og man ikke visste hva gikk til. Det var nok å vise kongen tillit man gjorde men det man ikke visste var det kongen var ute etter og gjorde og det var visstnok nødvendig å spore av Oddvar Brå et sted og hva det var det for familien ble sagt å være brukt til var utenfor familiens innerste familie var å se om det stemte at man kunne gå ut på et fullsatt stadion og under en direktesending og under en oppsiktsvekkende hendelse mens hele nasjonen sto og så på fra tribuner og på TV uten å bli gjenkjent. Det at Oddvar Brå mistet ledelsen den gangen brød ikke kongen seg noe om. Men det visste ingen som det heter. Det var sikkert noe som hadde med privatlivets fred å gjøre trodde de som syntes de så noen ligne på noen de syntes å gjenkjenne. Men det å stå å tro på kongen og håpet om seier for nasjonen Norge var for å på en måten den gangen å gjøre det å be om sikker seier for

nasjonen under mesterskapet istedenfor å Be. Det var for å komme til hjelp med seiershåpet visste man nok sikkert og det handlet om gi Oddvar Brå det han trengte den gangen. Det kongen ikke sa dengangen og som siden teoretisk kunne overføres til mannen han ville skulle «dø for kongen» og det personlig som han sa hørtes vel trygt ut å høre noen si men det er ikke det mannen sier om det var en annen som sa det mannen selv ikke sa og ikke noengang har sagt i den anledning. For det var det kongen som sa og ikke mannen som sier. Det som var kongens hensikt var det å bruke situasjonen slik at dommen det såkalt alltid bare ble og denne gangen også ble var å gjøre det å vinne seier blant idrettsmenn og idrettskvinner i Norge med stemning og alt sammen. Så bare tar man og setter dommen på den mannen som nok ikke er den samme som Oddvar Brå og på Oddvar Brå sitt sted. Men mannen skulle dø og det sa kongen han ville gjøre alt for å få til. Og det var hele kongens regjering.

Kongen kom til på kongetribunen en times tid etterpå og hadde bare vært utenfor og ordnet noe sa han til kongen som var hans ukronede far. Men hvordan kunne kongen si til kongen at kongen bare hadde vært ute for å ordne noe en times tid når kongen ikke hadde vært borte fra tribunen? Han hadde jo stått der på tribunen hele tiden? Det var nok ikke kongen. Det var nok kronprinsen.

Det er gitt i Oslo By å kunne bekrefte sannheten i det som står i det nedskrevne beskrevet i det dokumentet dere nå har lest og kan konstruere hendelsesforløpet til utfra det oppgitte i teksten.

Oslo By 02 Februar 2023

Med vennlig hilsen
Herman Gunnarsjaa